

Десанка Максимовић

БАЈКА О ТРЕШЊИ

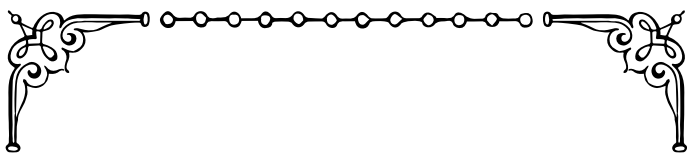
НАЈЛЕПШЕ ПРИЧЕ ЗА ДЕЦУ

■ Laguna ■

САДРЖАЈ

ТРИ ПАТУЉКА	9
БАЈКА О ЛАБУДУ	14
КЋИ ВИЛИНОГ КОЊИЦА	19
СВЕТ ПОД ЈЕЗЕРОМ	24
ТРИ ЈАГОДЕ	30
ПРИЧА О РАКУ КРОЈАЧУ	35
ОРАШЧИЋИ-ПАЛЧИЋИ	40
ПАТУЉАК КУКУРУЗОВИЋ	46
КАКО СУ ПУЖУ УКРАЛИ КУЋУ	53
БАЈКА О ТРЕШЊИ	58
АКО ЈЕ ВЕРОВАТИ МОЈОЈ БАКИ	66
ПРСТЕН НА МОРСКОМ ДНУ	74

ОЖИВЕЛА СЛИКА	79
ЧИКА-МРАЗ	87
ТРАВЕ ГОВОРЕ БАКИНИМ ГЛАСОМ	93
МАЦАН-БРАЦАН	100
СПЛАВ ВОДЕНОГ ДУХА	108
КИЈАВИЦА У ЗВЕРИЊАКУ	115
ЦАР ИГРАЧАКА	124



ТРИ ПАТУЉКА

Далеко негде у планини живела је сиромашна сеоска породица. Родитељи су по цео дан орали, копали и жели код другог, да би своју децу исхранили. За то време, деца, два мања дечака, остајала су код куће сама и играла се. Њихове игре нису биле сличне играма варошке деце. Ови малишани су правили свиралице од врбова прућа, плели котарице, правили воденице на потоку што је текао поред куће. Понекад су зидали кућице крај обале и крчили стазе кроз жбуње.

Једног дана рано ујутру, оду Стојан и Милан, тако су се звала деца сељакова, на поток и почну градити воденицу. Прво направише брану нагомилавајући камење и песак са муљем. Под слап што је падао са бране ставе подужу мотку на чијој су средини била лепезасто позабадана мала дрвца као паоци на точковима. Мотку наслоне на дрвене рачве, забодене с обе стране реке. Тако је вода, падајући, окретала точак, и није га могла однети. Овај посао био је готов тек увече, и деца се врате кући тек кад је увелико пао мрак. Изјутра рано отрче да виде да ли воденица и даље ради. Кад имају шта видети: на оном месту где су је саградили, ничега нема. Поток само тече као што је и пре текао. Потрче деца низ воду да виде да се није точак гдегод зауставио, закачио за камен. Тако идући низ воду, далеко наиђу на своју воденицу, стоји иста истоветна, само на сасвим другом крају потока.

Деца просто нису могла да дођу себи. Покушају да опет врате точак на старо место, али он се није дао извадити из рачава као да

је прикован. Зато се Милан и Стојан тужни врате кући, чудећи се шта ће то бити, али не могући да се досете.

А ево шта се догодило.

Крај сељакове куће у најгушћој шуми живела су три патуљка: Седобради, Црнобради и Риђобради. Док су деца правила своју воденицу, патуљци су вирили иза грана, и, чим су отишли кући, Седобради рече:

– Хајде да дечју воденицу преместимо на друго место. Могли бисмо на њој брашно млети.

Црнобради патуљак пристаде одмах, али Риђобради примети:

– Пристајем на то, само ако ноћас не буде месечине, јер ви знате: види ли нас на злом послу ма које људско око, одмах ћу се ја претворити у грумен злата, Седобради у грумен сребра, а Црнобради у грумен угља.

Како те ноћи није било месечине, патуљци слободно изиђу на реку и преместе дечју воденицу, удесивши је исто онако како су је деца била удесила, па самељу на њој врећу брашна за сутрадан.

Кроз неколико дана деца направе на обали камену малу кућу, ограде је прућем, и кроз двориште просеку стазу ређајући шљунак до шљунка. Увече, кад су били готови, оду кући, једва чекајући да опет иду на игру.

Али чим су деца отишла кући, патуљци, који су вирили иза жбуна, изиђу на обалу реке и кућицу пренесу далеко у шуму и сакрију је међу жбуње. Како су били врло мали, мислили су да се сва тројица у њој настане.

Кад ујутру деца дођу на обалу и виде да им нема кућице, стану је тражити по околини. И збиља је нађу међу жбуњем, стоји иста онаква како су је она сазидала, и око ње исти плот и иста стаза од шљунка. Покушају деца да је врате на старо место, али се ни камен ни дрвце не даду с места маћи, као да су приковани. Деца се плачући врате кући и реше се да идући пут чувају стражу поред своје рукотворине, те да виде ко то пренеси на друго место оно што она наместе крај потока. И тако, кад после неколико дана сазидају малу

хлебарницу, само часком сврате кући, да би заварала траг, и одмах опет крадом дођу да вребају лопове.

Тог вечера месечина је сијала као дан и напољу се све видело. Видевши месечину, Риђобради није испрва хтео да иде у крађу, плашећи се да га какво људско око не опази, али га друга двојица наговоре:

– Сад деца увелико спавају – рекоше они – па можемо спокојно у крађу. Видео си како је лепа мала хлебарница, треба да је пренесемо крај кућице, па да у њој печемо хлеб.

Тако и Риђобради пристаде, те пођу у крађу. Али тек што су они почели да преносе хлебарницу, а деца их угледају, па се Риђобради претвори у грумен злата, Седобради у грумен сребра, и Црнобради у грумен угља.

Деца све то благо однесу кући и после су са својим родитељима живела спокојно и имала чиме да се школују.

